

pool ta olli. Kül wanna issa ja kirriko wóör-mündri herraad kulasid, agga ei ühti, nego tina tuhfas. Wimaks firjotadi funningale jo monda forda, agga said sõaministri läbbi sedda wastust: nad piddid järrele játma nisugust passumist, sest kes piddi feige Preisit wággede hulgast sedda nekruti leidma woi üssesotsima, keslest nemmad issegi ei teädnuud arro anda, kus pool ta olli — jo ta fässi hästi käib, muido ta olleks firjotanud. Se olli se wastus.

Menda läksid kaks aastat eddos, et poia käest issale mitte kord terwisiidki ei todud, et ta jo arwas poia surnuud woi foggoni kad-dalippo aetud ollewad. — Sest sel aial sündis sedda wägga hõlpsaste. Lemmale (wanna öppetajale) olli ka jo ammo teine abibilinne antud.

Telje aasta lõppus tussid issale forraga need sannumed, et poeg temmale paljo terwisiid läkkitab, ja tedda tänna õhto waatma tulleb piiskoppi prouaga. Wannamees jái rómo párrast üsna wårtisema. Ja pártis

jásse ja veel mittoforda sannumetoja käest, kuidas se olli. — Sedda árrarákimatta rómo! — Juba tük aega enne õhtud pannid keik ennast walmis, wanna öppetaja isse ka, ja läksid wasto omma kaddund Josepile, kuida wannake poia kohta ütles. Kui nad senna ollid joudnud, kus meil jo teada, et tee oia pohjast läbbi käib, tulli üks tõld emalt, ja walge kässi tulli töllast wålja ja need sannad kuulda ollid: „Jah, mo armas, siin se olli, seal istus hunt. „Kui meesterahwas wålja watas, näggi ta omma wannemad. Kui suur róom! Silmapilk loßfis hobboed finni piddada, ja üks meesterahwas ja naesterahwas tussid töllast wålja. Rómo rómo peale, ja sedda faela. Ümber hõkkamist, — ennego issa ütles: „Agga sinna ülleanneto poeg, osled meile ni paljo furwastust teinud ja mitte fordagri firjotanud, rági!”

„Ei ma ei woinud, ma ei tohtind”, wastas poeg. „Mo peálif felis mind kóowaste árro, ja ma piddin temmale selle peále omma sanna andma, et ma teile mitte mis mingit-